

men det har dog, paa meget faa Udtalelser nær, ikke fortalt Thinget, hvori disse Feil bestode, og det troer jeg burde have paaligget Udvalget; thi nu have vi her savnet den fornødne Basis og Grundvold for Drostelsen af Sagen, og muligviis er dette netop Grunden til, at Sagen er gaaet med den forunderlige Hastighed, hvormed den er bleven behandlet her i Thinget. Jeg maa, uagtet jeg er overbevist om, at det ikke kan hjælpe, endnu engang tilraade Thinget at udsætte denne Lov, indtil Ministeriet forelægger Thinget den Skovplan, der skal forfattes tilligemed Instruxer for vedkommende Forstbetjente; thi uden det savne vi ganske enhver Grundvold, hvorpaa vi kunne bygge, og tildeels er det dog saaledes aldeles iblinde, at vi give disse Bestemmelser om Forstbetjentene, hvis Pligter vi ikke kjende, og hvis Forretninger vi ikke vide. Naar den ærede Rigsdagsmand, som tillige fører Ordet i denne Sag, forleden sagde, at det var nok, at vi vidste, hvor stort Skovarealet var, for at tage Bestemmelser om Forstembedsmændene, da kan jeg ingenkunde samstemme med ham; thi det er ikke alene Arealen, som afgiver Normen for Omfanget af Skovbetjentenes Function, men det er Skovens Beliggenhed og mange andre Ting. Idet jeg tillige giver mig den Frihed, at spørge Ministeriet, om det agter samtidigt med Skovplanen til næste Aar at forelægge Thinget en Instrux for Forstembedsmændene, skal jeg slutte med den Bemærkning, at jeg vil stemme mod Loven, og i særdeleshed af den Grund, at Udvalget, ved at sige i Præmisserne, at den ikke svarede til sit Formaal, har knækket fra Begyndelsen af enhver Tillid, som Folket kunde have til den; jeg finder det at være det samme, som om en Handelsmand vilde erklære sig fallit i det Dieblif, han sætter sig ned for at handle.

Ordføreren (Eskjærning): Maa jeg bede om Ordet.

Formanden: Finantsministeren har Ordet.

Finantsministeren: Jeg skal blot tilsæde mig, inden den ærede Ordfører tager Ordet, at svare paa den sidste ærede Talers Forspørgsel, at Ministeriet stedse vil beslitte sig paa at forelægge det, som vedkommer Legis-

laturen, men heller ikke mere, idet Regjeringen stedse vil ansee det for sin Ret, som sin Pligt, at afholde sig fra at forelægge Nogetsomhelst, der udelukkende bør være Administrationens Sag, selv om den Gjenstand, det angaaer, er nok saa vigtig; thi det er Regjeringens Ret, som det er dens Pligt i den Henseende, at paatage sig Ansvaret, og ikke dermed trætte Legislaturen, der har nok at gjøre med det, som umiddelbart vedkommer den.

Ordføreren: Den næstsidste Taler har om jeg forstod ham ret, bebrejdet Udvalget to Ting; den ene var, at det ikke skulde have bearbejdet Sagen med Flid; det forekommer mig idetmindste, at Meningen af hans Ord om trent var denne. Dette kan han i Grunden ikke vide, og jeg benægter det paa det Bestemteste; vi have anvendt megen Ansvar og Flid paa den, vi have, som det ogsaa er blevet sagt her i Thinget, gjort os bekjendte med meget vigtige Documenter denne Sag angaaende, og det kunde vi ikke være komne til, uden at have anvendt Flid paa Sagen. Den anden Ting, han bebrejdede os, var, at vi ikke havde forebragt Thinget Udbyttet af vore Undersøgelser; men dette forekommer mig dog underligt, thi, efter som det, det ærede Medlem støtter sin Indvending paa, kun er Udbyttet af vore Undersøgelser, aldeles ikke Udbyttet af hans egne, maa han jo dog altsaa have hørt Bemærkninger fra os i denne Sag, ellers kunde han jo ikke støtte sig til dem. Jeg maa iøvrigt gjøre opmærksom paa, at et Udvalgs Bemærkninger kunne komme frem paa 2 Maader, enten saaledes at hele Udvalget aflægger en skriftlig Betænkning, eller saaledes, at der under selve Forhandlingerne, det være sig fra Ordføreren eller fra enkelte Medlemmer i Udvalget, forebringes de Bemærkninger og Indvendinger, som Udvalget har at gjøre med Hensyn til Forslaget. Hvad nu det Første angaaer, saa have vi afgivet en skriftlig Beretning, som jeg troer i det Væsentligste antvarede, hvad der var at bemærke om denne Lov, og, hvad det Andet angaaer, da have jo flere Medlemmer af Udvalget forebragt Thinget de særlige Betænkninger, de havde, og det endog da de vare komne saavidt, at de gavede Medhold i, at